

Ohnivý salamandr a skazy o křemíkovém životě

Život, jaký on je? Podle vědeckých představ je veškerý biologický život našeho světa založen na uhlíku a jeho sloučeninách. Živé organismy se skládají převážně z organických sloučenin (a vody). Organické sloučeniny jsou vlastně sloučeniny uhlíku (s výjimkou karbidů, uhličitánů a několika dalších sloučenin uhlíku, které patří mezi anorganické látky). Odtud pochází termín „formy života založené na uhlíku“.

Existují v našem trojrozměrném světě jiné formy fyzického života? Někteří vědci předpokládají existenci křemíkového života. Tato forma života se často objevuje ve sci-fi, a to z dobrého důvodu. Křemík je podobný uhlíku. Je schopen vytvářet struktury velmi podobné uhlovodíkům, které jsou pro organický život nezbytné.

Křemíkové krystaly se používají při výrobě moderních počítačových procesorů. Křemík je navíc velmi rozšířený materiál, což znamená, že je mnohem větší pravděpodobnost, že s ním příroda bude experimentovat.

Jednalo by se o organismy, které jsou mnohem odolnější vůči prostředí než my. Nejsou závislé na vodě, takže žár nad 100 stupňů Celsia, kdy se voda vaří, by pro ně nepředstavoval žádný problém. Kyselina sírová, která se hojně vyskytuje v atmosférách jiných planet, by křemíkové organismy jen posílila. Problém nebude ani s potravou - nepotřebují zemědělství a supermarkety, potravu lze získat i z toxické atmosféry. Ano a stačí jí jen málo. V mnohých sférách by bylo poměrně snadné vypěstovat křemíkové krystaly.

Že evoluce má v oblibě ty, kteří jsou přizpůsobeni svému prostředí? A takové prostředí je běžné na většině planet v našem Vesmíru.

Nebo snad takový život existuje i na naší planetě Zemi... někde v jejích žhnoucích hlubinách?

Někteří alternativní historikové posledních dnů se o tom snaží najít důkazy, například prohlašují některé hory a skály... za pozůstatky dávných křemíkových stromů nebo prohlašují bájně obry minulosti za představitele křemíkové rasy. A možná, že legenda o ohnivých salamandrech žijících v sopkách není pouhou legendou...?

Informace o tomto tématu přišly prostřednictvím vědomého snění, takže nepředstírají, že jsou vědecké, ale přesto možná někoho zaujmou...

...V dálce, skrze růžové svítání, bělá se mlha nad horou. Hora, jako do kožichu, je oděná lesem před zimním mrazem a sněhem. Hora rozpaluje kamna rudou lávou, a kouř se valí jako z komína. Sopka kouří a odfrkuje, a hřmot kdesi v hlubině...

Všude kolem dřímá les pod sněhem, mezi mlžnými jezery. Ty však nejsou spoutána ledem, nad vodou se vznáší jen pára, jsou teplá jako v létě.

Teplo vychází z podzemí, v rokli se skrývá jeskyně. A podivná síla tam láká a táhne...

Uvnitř je teplo... Ještě tepleji... Začíná být nějak horko... A ze vzdálených stěn vychází tajemné světlo. Tam v dálce září krystaly jako v pohádce, třpytí se různými barvami. Mezi kameny protéká horká voda. A je slyšet šumění podzemí... Ale podivná síla nepolevuje. A teď v kamenech plane žár... Dole se plíží ohnivá řeka. A náhle z jejích plamenů vyskočí na kámen nějaký tvor...

Ještěrka hoří, třpytí se a plápolá na kameni. Pak ale zvenku zafouká ledový vítr. A ještěrka najednou ztuhla, její pohled uhasl.. a náhle se z ní stala kamenná postava.

Tu se však od její hlavy začal oddělovat slabý bílý kouř. Sílil a zvětšoval se. A vznášel se v oblaku pod stropem jeskyně.

...Oblak se zavlnil a začal nabývat podivných tvarů. Odhalil dívku v zářivém oděvu. V jejím stočeném diadémě hořely a třpytily se zelené a ohnivé krystaly. Zlaté kadeře spletené do copánků a splývající jí po ramenou, honosné šaty jako ze starých obrazů...

Obraz je stále jasnější a jasnější... A jeskyni vůbec není vidět - točité sloupy, vyřezávané klenby, okna z barevného skla... Bud' je to terem, nebo palác - to nepochopíš.

„Ničemu se nediv,“ najednou prozradila řeč jako by ve vědomí - hluboko. Ale to promluvila ona, pravda, aniž by pohnula rty.

„Existuje mnoho různých světů, mnoho všelijakých světů, světů, které nelze spočítat na prstech jedné ruky... A to, co vidíte ve světě kolem sebe, je jen nepatrný zlomek, okvětní lístek z květu univerza. Ale copak lze růži posuzovat podle okvětního lístku? Dokonce neuzříš tvar kvítku, pokud jsi ho nikdy neviděla...

Světy, které jsou pro vás jemné a neviditelné, jsou ve skutečnosti viditelné a husté pro ostatní. Pro ostatní je však váš svět neviditelný a zdá se být jemný.

Ale je tu ještě jeden úkaz, že i ve vašem světě je místo pro ty světy, jiné světy, pronikají do něj, ano tak, pronikají, že se vám zdá, že život je nemožný... Ale ne, ve vašem trojrozměrném světě se projevují jiné světy, pravda, ne všechny, ale jsou takové světy. A dnes si o nich povíme: o černém těžkém světě a o nádherném světě, který se vašeho světa stěží dotýká.

A tento svět, jenž jsem nazvala nádherným, je ten vůbec nejstarší, jaký kdy na Zemi byl.

Kdysi se zrodil v epoše před časem. Tak jsem nazvala tu epochu před znovuzrozením Vesmíru. Znáte pojem manvantary, jako periody v životě Vesmíru. Takže v minulé manvantaře, před velkou Nocí Brahmy, jsme my všichni a duchové planet a hvězd měli jiná těla a tvořili jsme jiné světy. A duch naší Maťušky-Země se zrodil v druhém těle. Byla to také Ona, ale její jiné vtělení.

Byla to také planeta a byl na ní život. Ale ne váš život, ale jiný život ve smyslu matérie. Dokonce i formy byly takové, ale ne z masa, kterému říkáte biologické. Byly tam jiné zákony, jiná hmota všude kolem. Tehdy to, čemu vy nyní říkáte kámen, mělo živé tělo a pohybovalo se a plodilo obdobný život. Tehdy bylo světlo jiné, jeho vlastnosti byly jiné, jeho podstata byla jiná. To, co nyní nazýváte slovem ‚foton‘, bylo jiné. A celá fyzika byla jiná.

S každou novou manvantarou se světlo mění, a tím se mění veškerá matérie. Zůstávají jen formy jako informace. Ty se však v nové manvantaře naplní jinou matérií. V této manvantaře tedy zůstaly formy z předchozích stvoření. Všechny jsou živé, ale zrodila se nová matérie života - ve vašem pojetí biologická, založená na chemických sloučeninách uhlíku. V minulé manvantaře byly jiné prvky, které tvořily život v trojrozměrných světech.

...A teď mluvím jen o této vrstvě, neboť kdybych vám vyprávěla o jiných světech, nic byste nepochopili, tam je matérie jiná a žádný z vašich známých chemických prvků tam neexistuje. Nemám žádné pojmy pro to, abych vám to objasnila.

Ale i trojrozměrný svět, který každý z vás zná, byl v minulé epoše stvoření, tj. v poslední manvantaře, jiný. Ačkoli už tehdy existoval uhlík, byl však jiný.

A fyzický život se rodil z jiných sloučenin a atomů.

Slovem život mám na mysli nyní jen to, co jste zvyklí chápat jako svět živé matérie. Nebudu se podrobně zabývat skutečností, že život prostupuje vším, a tím, co vy nazýváte neživou hmotou, také.

Nyní se budu vyjadřovat ve vašem obvyklém chápání, nebudu zacházet do detailů, abyste byli schopni pochopit podstatu mého vyprávění.

Takže, v epoše poslední manvantary bylo tělo Maťušky-Země jiné, ale byl na něm život a měl obdobnou podobu, jakou znáte vy. Rostly na ní lesy, tekly řeky, šplouchaly oceány, běhala zvířata a žili lidé. A někteří z vás tam byli také, v těch tělech.

Pouze těla byla vyrobena z jiných prvků. A lidská rasa se v případě potřeby mohla přeměnit ve zvířecí těla. A podmínky tam byly takové, že to někdy bylo nutné udělat. Nu, ale proč a nač, to vám nemohu říci, protože tyto podmínky ve vašem světě neexistují, a proto nemáte pojmy, které by je popsaly.

Takže, rozumný svět na té planetě, kterou byla Země, žil tehdy v rase lidí, přeměňujících se v ještěry.

Vy byste je nazvali reptiloidy. Byli však světlou rasou, protože v této manvantaře zlý osud obešel stranou svět, v němž byla ztělesněna Matka-Země. I když v té době existovaly projevy zla a antisvěta, jenže v jiných galaxiích.

Z vašeho pohledu by tehdejší pozemský svět byl velmi zvláštní, kdybyste byli v dnešních tělech. A pro vás nemožným. Podle vašich představ na Zemi vřely oceány a nebyly tvořeny vodou, ale jinými látkami, které ve vašem dnešním světě neexistují a neexistují ani ve vaší chemii. A bylo by tam pro vás nesnesitelné horko. Ale ti, kdo byli v tělech onoho světa, si toho nevšimli, a obloha pro ně byla jasná a oceány byly ve svém burácení obvyklé a sopky byly přirozené a chladivé jako horské prameny. A ohnivé lávové řeky jim připadaly jako studená voda.

Tamní civilizace byla ohnivá, jak byste řekli. Ale oheň pro ně byl životní silou, kterou vstřebávali do svých těl a začínali zářit.

A ta civilizace brázdila vzdálený kosmos a nesla svůj život až k hranicím planet stejných ohnivých, kde ještě nežili rozumné bytosti ani zvířecí tvorové.

Takže, tehdejší živé tělo na té pra-Zemi bylo postaveno na prvcích podobných vašemu křemíku, ale byl to jiný prvek, který už ve vašem světě není.

A ten svět existoval, byl zdravý a nesl světlo harmonie do ostatních světů, a neexistovalo v něm žádné pojetí zla. Když však toto pojetí do onoho světa přišlo, bojovníci rasy rozumných ještěřů - salamandrů - povstali a vrhli se do jiných světů, kam zlo proniklo z podšívky antisvěta, stejně jako bojovníci světla z civilizací světla ve vašich dobách v jiných hvězdných čertozích, včetně pomoci Zemi těchto dnů, našich, v této manvantare.

Tenkrát děti Země - salamandři zachraňovali světy, a také stáli kordónem v předních liniích mezi světy, nepropouštějící černé do světů světlých.

Ale byla tam vlastní historie a vlastní svět, a teď je vlastní historie, nové inkarnace jak Země, tak Galaxie a Vesmíru.

Ten svět jednoho dne v noci Brahmy usnul a ze stvoření oné epochy zbyly jen éterické odlitky, v nichž duchové usnuli, splynuvše v jedno ve vědomí Absolutna. A v oné velké Noci se mnozí duchové nesoucí zlo rozpadli do prázdnoty. Ale Absolutno nemělo dost sil, aby zcela očistilo nejtěžší centrální vír od jeho spodní části. Bylo mladé. Byla to teprve 32. manvantara. Mladé je i nyní, stále se vyvíjí a postupně se musí očistit a převrácený vír obrátit naruby. A jak jej obrátí, vše se tam pročistí a tehdy se Vesmír stane nikoliv spirálovitým, ale sférickým. Ale všechno má svůj čas, řečeno vašimi slovy, vždyť pro Vesmír je to jiný koncept, není tam žádný čas.

A možná projde ještě ne jedna, a možná ani ne tucet manvantar, než se náš vesmír stane takovým, jaký je. A mezitím nás všechny čeká mnoho světů a mnoho myriád inkarnací, ale my všichni i vy všichni jsme věční, tedy pokud se nevydáte cestou zla. Ti, kdo následují cestu zla, se v periodách velkých vesmírných Nocí rozpadají do prázdnoty. Ačkoli mohou doufat, že se budou moci zachytit obráceného víru, který drží antisvět. Stále to však není věčnost. Ani desítky manvantarů nejsou věčnost. Ti, kdo nesou zlo, mají stále svůj konec. A pokud se jejich sen stát se věčnými naplní, jednoduše zabijí Vesmír, zabijí jeho tělo, ale ne jeho ducha. Duch se opět půjde vtělit do jiného Vesmíru. A tam se stane tím, čím se stal díky své karmě, když dopustil smrt svých světů a nevypořádal se se svou spodní stranou, kterou je antisvět.

Ale samotná smrt těla Vesmíru bude znamenat konec právě tohoto antisvěta a jeho obyvatel. A tak duchové antisvěta, budující si věčnou existenci na cestě zla, stále směřují ke svému konci, ke konci úplného sebezničení do nevědomé prázdnoty.

Ale pravděpodobně je to pro vaše chápání velmi vzdálené, takže povedu svůj skaz jiným směrem.

...Vraťme se do tohoto světa, do světa této manvantary. Ráno Brahmy byla hmota znovu sestavena z prázdnoty podle svých dřívějších podob, ale stala se jinou. Světlo se totiž stalo jiným. S každou novou manvantarou se vždy stává jiným. Jak byste

řekli, jeho vlnová délka se mění ve srovnání s poslední manvantarou. A tato změna vede ke vzniku nové matérie, nových atomů a částic s jinými vlastnostmi než v poslední manvantáře, ale formy vtisknuté do éteru zůstávají a podle nich se budují nové fyzické struktury z nových atomů a částic, tedy z nové matérie.

Svět této nové manvantary, ve kterém nyní všichni existujeme, dal vzniknout mnoha novým chemickým prvkům, které vaše věda zná i nezná...

Podle starých forem se naše galaxie a náš systém dvou Sluncí znovu zrodily z prázdnoty. Na počátku manvantary byly dvě.

Podle dřívějších forem se znovu zrodila Země a další planety. A podle podoby té dřívější Země byla ve vašem chápání horoucí a ohnivá. A byla znovu obydlena bytostmi vtělenými do jejích ohňů v tělech na základě živlu blízkého tomu dřívějšímu prvku. A tím prvkem byl křemík. Naše galaxie a systém Sluncí a Země vznikly v dávných dobách hlubin podle dávných forem či matic.

O něco později se projeví další světy ve svých podobách, ale již s použitím nových prvků, které se stihly zformovat. Fyzický život trojrozměrných světů se tak v epoše této manvantary na mnoha planetách stal biologickým, založeným na jiném prvku zvaném uhlík. Faktem je, že v poslední manvantáře uhlík neexistoval. Zrodil se, stejně jako mnoho jiných prvků, až v této manvantáře, když se změnila vlnová délka světla.

Proto je ta forma života, kterou můžete nazvat křemíkovým životem, tou nejstarší, archaickou, jak byste řekli, nebo reliktní formou života, která se projevila podle starých receptů dřívější manvantary. V nových podmínkách světelné vlny však nyní může existovat pouze ve světech, které jsou pro vás velmi horké.

Rovněž lze říci, že svět minulé manvantary byl ve všech svých projevech obecně mnohem víc horký než svět této manvantary, srovnáme-li ho s dnešním světem v měřítku vesmíru. Tehdy však bylo takové prostředí přirozené a bytostem se nezdálo horké, ale bylo pro ně stejné, jako je vaše prostředí pro vás. S každou novou manvantarou se Vesmír ochlazuje, dá-li se to tak říci. Ale to je opět, jak byste řekli, pojem relativní.

Kulovité vesmíry, staré vesmíry žijící stovky a tisíce manvantar, vám budou připadat obludně ledové... Naopak mladé vesmíry o stáří jednoho až deseti manvantarů budou příšerně horké. Ale to je opět relativní, neboť pro vesmíry, stejně jako pro mnohé formy života, neexistuje teplo a chlad. Teplo a chlad rozlišují biologické organismy.

Ledové světlo jiných vesmírů však může být životodárnější než horoucí světlo našeho Vesmíru. Neexistují tam pojmy ‚horký‘ a ‚studený‘, je tam jen jiná vlnová délka světla. A pro ty, kteří tam žijí, tam bude stejně teplo a příjemně jako pro vás, kteří žijete tady.

Ač se to může zdát zvláštní, všechny mladé vesmíry mají podšívku antisvěta, což znamená, že čím je vesmír relativně žhavější, tím je pravděpodobnější, že v něm

vznikne antivědomí neboli nemoci zla. Ne nadarmo nazýváte u vás černé světy pekelným královstvím.

Ale opět je to vše relativně. V horkých světech se vyskytují nejen příšery z antisvěta, ale i světlonosné bytosti, stejně jako v relativně chladných světech.

Pro, tak řečeno, černé duchy je jednodušší inkarnovat se do horkých světů, vždyť Vesmír se od manvantary k manvantaře ochlazuje. Inkarnují se do známého stavu, protože jejich cílem je zpomalit svůj vývoj, zastavit se, držet se minulosti, involucionizovat, řečeno vaším jazykem. Nechtějí si osvojovat nové věci a rozvíjet se, chtějí zastavit jim nepodléhající vývoj Vesmíru, a proto se jim jeví jako chaos. Usilují o konečný uspořádaný řád a neuvědomují si, že konečnost a zastavení vede k úplné dematerializaci všech světů do prázdnoty Brahmovy noci.

Bojujíte proti vývoji, pokládáte jej za chaos, svým brzděním ničí světy a spalují život, vnikáte za nové a nové hranice. Nejvíce je však na počátku zajímavý rozžhavené světy.

A Duch Země, Velká Pramatka, Maťuška Země o tom věděla. Vyslala do světa Vesmíru volání znovuzrození.

Tehdy do čertogu dvou Sluncí přišli poslové z jiných hvězdných čertogů. To vám bylo již nejednou vyprávěno (viz další témata). O tom, že velká archa, později nazvaná Faetonem, sem přinesla dvě rasy: předky Lemurijců a Asurů, a současně přišli i Tellurijci. Ti všichni se nejprve usadili na sousedních planetách, které byly chladnější, a později přišli na Zemi a Venuši. To, že je Venuše nyní tak rozpálená, je důsledkem invaze monster antisvěta, o kterých vám zde také vyprávěli.

Tenkrát světlé rasy nesoucí nový kód na základě nových prvků začaly na Zemi zasévat nový život a zakládaly své rody. Ale také s námi byly přátelé.

Možná nevěděli, čeho se Velká Matka Země obávala. Ona pochopitelně cítila víc. Chtěla se znovu osídlit novými formami života, aby mohla čelit antisvětu. Ale nikdo je tehdy ještě nezažil a nevěděl, že ani ony formy ještě nedokážou té ničivé síle dokonale vzdorovat.

A ta síla přišla... A obludné kameny z antisvěta prorazily prostor a rozmetaly velké Rádža Slunce a sežehly Faeton a částečně prorazily pevninu Země a uvázly v jejích útrokách. Byly to ovšem mnohem menší kameny než ty, které dopadly na Rádža Slunce, mnohem menší, zrnka písku, v porovnání s těmi majestátními kameny, které prorazily Rádža Slunce. Menší úlomky roztrhaly Faeton, a Země dostala zlomky, ale i to stačilo na velkou zápalnou oběť.

Rozhodnutí Země vtělit život v biologických formách před tímto spálením vám bude připadat podivné. Vždyť se vám zdá, že náš křemíkový život rozžhavených hornin mohl být v těchto podmínkách silnější a snáze přežít.

Ale Vesmír a velcí duchové planet a hvězd znají větší pravdu. A tou je, že forma by měla být v takových momentech smrtelná, aby se duch zachoval, aby stačil odletět do světa jiných dimenzí a nepocítil úder nízkých vibrací antisvěta. A fyzické tělo

musí být za tímto účelem snadno odstranitelné. A snadno zničitelné, aby ho temní duchové neobsadili, když ho duch opustí.

Při této zápalné oběti duchové nemohli jinak než opustit těla, neboť vibrace světa prudce a rychle klesaly, rapidně se snižovaly vibrace. Z těl okamžitě vylétli lehčí světlí duchové. Pokud však tělo neshořelo, okamžitě se do něj dostali démoni antisvěta, kteří houfně létali spolu s těmi kameny. Někteří z nich už měli těla stejné křemíkové struktury. Byly to černé civilizace ohnivých fyzických trojrozměrných světů, či přesněji řečeno rozžhavených trojrozměrných světů.

Náš svět se tak ponořil do temnoty a hrůzy a byl osídlen černými draky a hady křemíkových reptoidních temných, ve smyslu velmi nízké frekvence, ras - vazalů antisvěta.

Naše světlá civilizace ohně od zrození Země v této manvantáře, žijící v jejích hlubinách, čelila příšerám. Naši duchové byli vytrženi ze zdravých těl, a to je mnohem strašnější, než kdyby tato těla byla okamžitě spálena. Vždyť je začaly osídlovat beztělesné nestvůry, které přišly s kameny zničené černé planety ‚Velký had‘ z čertogů antisvěta. Trhaly naše duše, okupují naše těla a vysávají z nás všechny životní energie, vždyť ne vždy jsme dokázali přerušit spojení s našimi těly.

Jen hrstka našeho národa se zachránila. Skrývající se v ohnivých hlubinách. Bylo jich však velmi málo a síly nebyly vůbec vyrovnané. Museli snížit vibrace svých duší a přitom jim hrozilo, že se stanou černými jako ty příšery. A bohužel, mnozí se stali... A místo toho, aby se z nich stali bojovníci, stali se z nich monstra. V té době ještě neexistovaly recepty na vytvoření nízkofrekvenčních skafandrů, v nichž nyní mohou obzvláště silní duchové sestoupit do pekla, jak to dělala velká Jogínka Baldan Lhamo, známá v Tibetu, i její učednice Baba Jogínka Makoša neboli Baba Jaga, vaše maťuška, matka světlé Rusi.

Později si zbývající bojovníci armády naší zbídačené a spálené rasy salamandrů, kteří nezčernali, oblékli tyto skafandry. Ach, jak pozdě to ale už bylo... Od té doby my, kteří jsme tehdy nezůstali v tělech, opět oblékající tyto skafandry, přicházíme do útrob Země, ale v podobě ještěrek.

Ve vašem trojrozměrném světě máme křemíková těla, nebo kamenná, která jsou však při vysokých teplotách pohyblivá a živá. Neseme v nich naše poslání a zatím vám nemůžeme prozradit jeho podrobnosti, neboť toto je válka a nelze se odhalit. Nepřítel slyší všechno...

Máme však vlastní zadržovací frontu u dveří portálů planety do jiných světů, portálů, které se nacházejí v horoucích hlubinách některých sopek. Tyto sopky byly kdysi velkými pyramidami, které se kameny antisvěta snažily spálit. Krystaly a portály však v jejich hlubinách zůstaly a nikdo je nemůže střežit, kromě naší rasy nebo stejných světlých křemíkových ras rozžhavených světů. Pomáhají nám některé rasy z jiných hvězdných čertogů, jako na Venuši. I tam jsou naši poslové a i tam stojíme v první linii v ohnivém světě, ale trojrozměrném.

Rasy světla, nemající trojrozměrná křemíková těla, nemohou hlídat portály ve 3D, ony drží stráž v hraničním světě, který vy nevidíte a v němž žijeme v tělech podobných vašim, tedy v lidských.

Přesně taková jsem já tady, v tomhle hraničním světě, není tu místo pro démony a zloduchy temnoty, ale tady jen odpočíváme a neustále sestupujeme do toho pekelného světa, jak byste řekli. A celou dobu se tam na stanovištích navzájem střídáme. A když tam naše těla zahynou, vytváříme si nová z ohnivé lávy a strašných kyselin.

A my se v tomto světě střetáváme se stejnými černými démony v tělech černých sirných draků a hadů, ničíce jejich těla a posílající jejich duchy do antisvěta. Ale ta válka je dlouhá, protože i oni se vracejí. A tak to bude vidět, dokud se celkové vibrace planety a celého čertogu Slunce nezmění na určité hodnoty.

A já vám o tom vyprávím, abyste věděli, že ne všichni jsou monstra, i když jsou v hlubinách pekelných, a i když těla místo vody používají kyselinu sírovou a stávají se kamenem bez ohně.

Ohnivé ještěrky salamandři nikdy nebyli démoni, a dokonce ani ti, kteří v epoše zápalné oběti padli duchem a stali se démony, jejich těla se změnila, tak jako u černých draků a pekelných hadů, ale nezůstaly v nich znaky salamandrů, a už nejsou ještěrky, ale strašlivá monstra.

...V této epoše spálení mnoho duchů naší rasy odletělo do jiných světů, aby přijali jiná těla, včetně těch biologických, lidské formy.

Tak jsme se vydali do hvězdných čertogů Kasiopeje a Lyry, kde se zrodily rasy světlých biologických humanoidních, jak byste řekli, forem.

A již v nových tělesech v jiných epochách přišli znovu do čertogu Slunce a Země. Mnozí poslové těchto potomků salamandrů přišli portály, které jsme určitým způsobem otevřeli mezi světy my - ohniví salamandři zde na pomezí světů. Přicházeli a mísili se s lidmi Země a nebylo možné je rozeznat, neboť přicházeli také v hrozných dobách, kdy lidé s divokým fanatismem ničili svůj vlastní druh. Těmto věkům říkáte středověk.

Příšedší skrze portály měli své vlastní poslání - civilizovat lidi, kteří upadli do divošství pod těžkým nánosem učení vetřelců světů Anunnaki, kteří se prodrali z antisvěta ještě v oné první epoše zápalné oběti a kteří nasměrovali kameny pekel do Slunce a na planety (viz další témata).

Příšedší skrze portály se postupně stali malíři, sochaři, hudebníky, začali vytvářet mistrovská umělecká díla pomocí svých technologií, o kterých se nyní dohadujete jako o údajně zanechaných Atlantány nebo někým jiným. Dokonce jste si v mysli přenesli data velké potopy a katastrof do epoch vám blízkých, abyste si vysvětlili nevysvětlitelné, například, jakým způsobem vznikala mistrovská díla mistrů minulých staletí. Ačkoli Anunnaki, o nichž se vám zde často vypráví, sami rozprostřeli nad Zemí mnoho falešných informačních polí, v nichž lze najít informace dokonce o tom, že žádné dávné epochy vůbec neexistovaly, vše začalo

před několika staletími, nu, možná před tisíci lety, a samotná planeta se zrodila před několika tisíci lety.

Tuto lež Anunnaki dávno psali lidem ve svých knihách, vydávající je za posvátné spisy, ale v poslední době úporně fixují ve falešných informačních polích neexistenci dávných období, o nichž jste se již dozvěděli z nálezů a vykopávek. Tak míchají epochy a vaří strašlivou polévku pro nezralé mysli, které se neučily a nechtějí se učit a v návalu všeobecného popírání popírají i pravdu.

Ale netápejte, neplod'te nové a nové deformace, netančete podle hudby vetřelců světa, těch samých Anunnaki a jejich vazalů z pozemských ‚elit‘, jak je nazýváte.

Potřebují pozemšťanům vzít i historii, kterou tito znali, a zbavit je jakéhokoli počátku, aby z lidí konečně udělali nikoli fanatické stádo jako v dobách, kdy naši příbuzní přišli portály, ale bioroboty bez myšlenek a emocí jako stroje.

Začali jste o mnoha věcech přemýšlet a to se vetřelcům nelíbí, takže všechny vaše správné úvahy se jimi překládají do falešných závěrů a úplného zničení vědomostí, bohužel.

Začali jste se dohadovat, že v 15., 16. a 17. století někteří mistři dokázali vytvořit téměř nemožná mistrovská díla z mramoru nebo dokonalé mechanismy, jako jsou úžasné hodiny s mnoha figurkami pohybujícími se podle určitých pravidel. Hledáte odpovědi na tyto otázky, ale vetřelci své odpovědi ihned podsouvají prostřednictvím svých poslů, a to je pro nás velmi těžké vidět. Nás, poslední příbuzné civilizace, která toto vytvořila.

Říkají vám, že všechny tyto zázraky - jsou dílem rukou buďto Atlant'anů, nebo nějaké rasy starověkých Rusů-Borejců, zkresleně pojmenovaných Tartarijci, kteří údajně vládli celé planetě a měli velkou říši. A aby ji zničily, prý síly Západu nevzdělané Evropy před několika staletími zinscenoivaly jadernou válku a velkou potopu.

Tak kdo a proč potřebuje takovou verzi událostí? Potřebují ji ti, kdo chtějí rozeštvávat národy a vyvolávat nové války, aby mohli vládnout světu. Vetřelci světa prostřednictvím svých poslů propagují novou historii, aby ve vás vzbudili a vypěstovali hrdost, aby vás údajně vyzvali ke spravedlivé válce za znovuzískání celého světa a obnovení své říše. To vše je nutné jen pro špinavou politiku vašich dnů, nikoliv pro zachování pravého poznání o minulosti!

Potřebují vraždění a proudění energií utrpení a od pradávna vědí, jak vraždění vyvolat, a používají k tomu nejrafinovanější a nejzákeřnější metody, využívající toho, že lidé nemohou znát všechno a všechny, ale zároveň jsou mnozí zasaženi pýchou, která snadno začne přerůstat v nacismus a nenávisť k jiným národům. To je přítomno u všech národů Země. A toho velmi dobře využívají vetřelci.

A co se vlastně stalo? Ve skutečnosti k lidem, kteří pod vedením vetřelců světa zdivočeli v těchto vzájemných válkách, přišli poslové z jiných světů. Přišli skrze portály v lidské podobě, nijak se nelišili od obyčejných obyvatel oné epochy, kterou u vás nazývají středověkem. O tom vám tady jaksi vyprávěli (viz téma: Na

křížovance světů aneb tajemství středověkých mimozemšťanů a bájných bytostí).

Přišli s posláním přinášet harmonii krásy a kultury, zvyšovat vibrace lidí. Stali se sochaři, malíři, hudebníky, architektky, alchymisty a mechaniky, kováři. Přičemž nikdo je prakticky neznal, ale oni začali učit svým dovednostem a ukazovat učedníkům tajemství mistrovství, které museli držet v tajnosti. To bylo v té době obvyklé a nebylo o tom pochyb.

Tak tedy, jedním z tajemství bylo tajemství přeměny vápence na mramor, a vytvoření měkkého mramoru na určitou dobu z obyčejného mramoru nebo ze stejného vápence. Tato alchymistická tajemství předávali příchozí pod maskou mistrů svým učedníkům, kteří se pak proslavili jako největší sochaři a architekti. Samotní učitelé se často skrývali za svou skromnost a nedělali si reklamu.

Existují látky, které změkčují kámen do stavu vosku a udržují jej v tomto stavu po dobu několika hodin. Tyto látky se v podmínkách vašeho světa získávají poměrně obtížně, neb pocházejí z našeho světa, jak ho můžete nazvat - ze světa křemíkové civilizace. Ačkoli tajemství těchto látek na Zemi bylo známo již v atlantské epoše. Tyto znalosti naši poslové po zapomnění zkrátka přinesli zpět.

Dávní učitelé mistrů věděli, jak dosáhnout správné teploty pro vytvoření těchto látek.

A právě tak za pomoci těchto látek změkčovali kámen a jako z vosku modelovali svá mistrovská díla z mramoru. Mistři nevytvářeli sochy za jediný den. Jakmile kámen ztvrdl, na správném místě jej opět změkčili a pokračovali v práci. Dílo se dalo vždy doladit a dokončit do té nejjemnější řemeslné podoby. Tyto znalosti se předávaly tajně a někteří mistři je používali ještě ve vašem 19. Století, a dokonce i na začátku 20. století, kdy ještě vyráběli umělý mramor z vápence a jiných hornin, používajíce správných alchymistických směsí.

Na počátku 20. století se však někomu ze sloužících vetřelcům světů podařilo rozluštit některé starověké alchymistické texty a zjistit, že látky používané k výrobě mramoru lze použít i k výrobě zlata. To vedlo k úplnému zákazu alchymistických látek založených na starých receptech a dokonce k fyzické likvidaci těch mistrů, kteří recepty znali, i všech, kteří se na tajemství podíleli.

Následně lidstvo přešlo na výrobu cementu a betonu pro hromadnou výstavbu, a umělý mramor byl prohlášen za těžžený v lomech.

Proto o těchto látkách nebudu vyprávět, jsou známy vetřelcům a hlavně jejich vazalům z řad lidských ‚elit‘, ale ve vaší civilizaci jsou nyní pod největším zákazem kvůli nebezpečí zhroutení celého ekonomického systému. Vždyť pokud nyní začnou hromadně produkovat zlato nebo jiné potřebné prvky a látky, které se nadále těží z podloží, pak se z klanů s nevýslovným bohatstvím stanou chudáci a hlavně to povede ke zbavení jejich moci nad planetou. Ale cožpak něco takového dovolí...? Spíše by zničili celé lidstvo a planetu samotnou, než aby to dopustili, natož jedince, znajících tato tajemství.

Takže před vámi neskryvají historii, ani velikost vaší starobylé říše, ale bojí se, že ztratí své bohatství a moc, a vyprávějí vám báchorky o tom, jak skrývají historii říše, aby rozpoutali nové války a vypěstovali nový nacismus, který bude fanaticky dodávat pánům těchto ‚elit‘ - Anunnakiům energii utrpení a smrti.

A také, právě s využitím této technologie, potomci naší ještěrcí civilizace, odešedši do čertogu Kasiopeje a poté se vrátivši na Zemi - staří Keltové z kmene bohyně Dany - také odlévali své velké kameny a stavěli z nich své chrámy, mnohdy s použitím... výztuže. A nyní se tato skutečnost velmi hodí novým bořitelům historie, prohlásivším Stonehenge a podobné stavby za vytvořené ve vašem 20. století, a ne ve starověku, a jako důkazy ukazují tuto armaturu a fotografie přetahování starověké svatyně na nové místo, jako údajně její stavbu (viz téma: Skaz Velese o tom, jak jsou originály označovány za padělky).

...A nyní další vaše hádanka. Rostly na Zemi mnohakilometrové stromy? To, co u vás říkají o křemíkovém životě, často podporují těmito fantaziemi a říkají, že údajně některé hory vůbec nejsou hory, ale zkamenělé pařezy obřích stromů.

Tak co to tedy je - hory, nebo přece jen pařezy? Křemíkový život, řečeno vašimi pojmy, není to, co si myslíte, že je. Není to přesná kopie vašeho života. Organismy toho světa nežijí ve vašem světě, ale ve svém vlastním na jiných frekvencích bytí, v tomto pro vás pohádkovém světě s jeho živými krystaly a kameny. Nežijí však jen zde, protože část jejich těla je fyzická a proniká do vašeho světa. To znamená, že tento život leží na hranici světů. Můžeme zůstat nehybní jako kameny a odejít do našeho světlého světa, kde žijeme, ale můžeme se za určitým účelem vrátit do toho vašeho. Naše těla se při vašich obvyklých teplotách nacházejí ve stavu sámadhi, jak u vás říkají na Východě. Ale ve vroucí lávě sopek a ohnivých jeskyních ožívají a stávají se navenek podobnými biologickým tělům. Přizpůsobili jsme se tomu, že duchem odcházíme do světlého světla za odpočinkem a vracíme se do pekelného království, abychom bojovali s bojovníky temnoty. Ale i tito bojovníci temnoty, černí sirnatí draci a hadi, mají podobnou křemíkovou povahu a utíkají duchem do svého nízkého dvourozměrného světa, když ztratí svá tekutě kamenná žhnoucí těla.

V našem světě však existují také velcí duchové - strážci krystalů. Ti byli odjakživa věčnými ochránci portálů. Jejich fyzickými těly jsou hory, pyramidy a sopky. Ti z nich, kteří nemají rozžhavené tělo - nemají co do činění s démony vtělenými do kamenných-tekutých těl, ale konfrontují se s beztělesnými duchy ve vašem světě a potřebují k tomu spoustu pomocníků. Právě proto se starověcí kněží často sami stávali ochránci a dokonce se vzdávali svých fyzických životů.

Sopky jsou neustále obléhány démony vtělenými do kamenných-tekutých nebo měkkých ohnivých těl. Proto jim v tom světě pomáháme my. Těla sopek, která opatrují portály, mají svou vlastní strukturu. Je podobná dřevu. A právě svou strukturou se duchové takových sopek podobají civilizaci stromů. Ale jak jsou příbuzní, tak jsou i vzdálení. Jsou to odlišné organismy.

Kamenné nebo křemíkové stromy skutečně existovaly na Zemi v epoše před první zápalnou obětí, kdy byla planeta rozžhavená. Nebyly však velké jako hora. Mohly to být obři, jako vaše nejmohutnější sekvoje, ale ne větší. A někdy jejich kamenné kmeny nacházíte...

Ale hory nejsou pařezy, jsou to jiné organismy, jsou to fyzická těla strážců prastarých portálů podporovaných krystaly. Přičemž těmito portály nemohou projít ani démoni, ani lidé. Tito strážci mohou tělesně zemřít, pokud někoho napadne vyhodit horu do povětří, ale neustoupí a pohltí v takovém případě agresory do propastí nízkých světů. Tak jako se to stalo v dávných dobách s horou, kterou znáte - bývalou sopkou, a kterou jste v Americe nazvali Dáblova hora. Postupně v takových horách začnou znovu narůstat minerální těla, strukturou podobná kmeni stromu.

Stejným způsobem žijí i někteří další tvorové křemíkového světa. Vám prostě připadají jako kameny. Přesto si občas můžete všimnout, že se pohybují nebo... rostou, množí se, klíčí z nich malé organismy. Nepotřebují rozžhavené prostředí. Jsou to trochu jiné rasy tvorů. I o nich zde již bylo vyprávěno (viz téma: Posel kamenné civilizace).

...V přírodě vše žije podle stejných struktur, podle stejných matric, řečeno vaším jazykem.

To jsou struktury vesmíru, ty neklamou. Například vidíte cévky svých žil, a teď se podívejte na mapu - tam jsou stejné žíly, akorát to jsou řeky planety, a teď pohlédněte na oblohu během bouřky... Tam je blesk, a ten také vypadá jako krevní cévka, pouze na okamžik zazáří, jako by osvětloval oblohu... Podívejte se pozorně na listy rostlin - tam jsou také cévky... A když mráz zamrazí okno, voda se změní v led a na skle se seřadí podle stejných struktur, vytvoříc žilky, něčím připomínající rostliny...

Svět je jednotný, ale neměli byste si myslet, že když má hora strukturu kmene, tak je to kmen, nemyslíte si, že mrazivý vzor na okně jsou zmrzlé listy květin nebo otisky těchto listů. A ostatně myslet tak nic nebrání... Také si nemyslíte, že kroužky na krunýřích želv, podle kterých mimochodem také určujete jejich stáří, stejně jako u stromů - jsou dřevěné. Nemyslíte si, že želvy jsou příbuzné se stromy.

Struktury atomů opakují struktury hvězdných systémů a naopak, mnohé, co najdete v přírodě mezi živočichy a rostlinami, minerály, opakuje struktury stavby různých světů, které nevidíte, ale které existují. Vesmír je jeden organismus a je živý.

Ale stejně i jako vše živé v tomto světě našeho Vesmíru podléhá nemocem, a nemocí Vesmíru jsou vědomí, která se propadla do podšívky antisvěta. Jsou jako ničivé požírající buňky, kterým říkáte rakovinné. A do boje proti nim přicházejí jiné buňky v podobě světlých civilizací. Je to však boj, je to válka, ne o život, ale o smrt, takže výsledek může být všelijaký, jak vám bylo mnohokrát řečeno.

Dobro by nemělo být vyvažováno zlem a Absolutno není ideál. Je to živý organismus, který roste, vyvíjí se a onemocní a bojuje se svou nemocí našimi silami, jako vaše organismy bojují s viry pomocí svých buněk. Ale je to jako dívat se na Vesmír z velmi velké dálky, uvnitř organismu nelze všechno vidět a už vůbec ne pochopit a uvědomit si. Ale je tu jedno - velká podobnost všeho ve všem!" - promluvila nádherná cizinka z tajemného světa...

Nyní však vše zahalila nazelenalá mlha a její přepychový terem, nebo palác se začal rozplývat jako přelud. A tam, kde byly točité sloupy, se objevily zářící stalagmity, a tam, kde byla barevná okna, se objevila propast do hlubin jeskyně.

Někde dole plápolá ohnivá řeka, a na vysokém molu sedí kamenný salamandr. Horká pára se prodírá skrze kameny, vida, je stále mohutnější... A vtom zaklokotal gejzír, který se prodral skrz... A kamenná ještěrka vklouzla do kypících vod...

Jeskyně je někde vzadu... V dálce, skrz růžové svítání, nad horou bělá opar. Hora, jako do kožichu, lesem se oděla před zimním mrazem a sněhem. A topí kamna rudou lávou a kouř se valí jako z komína. Sopka kouří a odfrkuje, a někde v podzemí hřmot...

Zapsala Valeria Kolcova 26.12.19